

ПРАВИЛНАТА ПЕСЕН НА ГРЕШНОТО МЯСТО

Дейвид Уилкерсън
21 Декември 2009

преработено за тези времена послание

Израил бе в безнадежден капан - отпред Червено море, от ляво и дясно планини, отзад железните колесници на разярения Фараон.

Това е добре позната история, която често слушаме в църквата. Децата на Израил, водени от Бог се озовали в бедствие, наобиколени от свиреп враг. И колкото и невероятно да изглежда, Господ нарочно е довел народа си до тази рискована точка. Аз вярвам, че това е история с голямо значение за периода, в който се намира църквата днес. Израил беше в безизходица, което предизвика паника в хората. Жени и деца плачеха, притискайки се към своите бащи и родители. Група сърдисти старейшини отправя обвинение към лидера Мойсей: "Не бяха ли достатъчно гробовете в Египет? Доведе ни до тук, за да умрем. Още в Египет ти казахме да ни оставиш на мира. За нас би било по-добро да сме роби на Фараона, отколкото да умрем в тази ужасна пустиня! "

Чудя се дали в този момент на Мойсей не му се е искало да се предаде. Представям си го: паднал на колене, плачейки: "Господи, какво става? Как е възможно това да е Твоята воля за нас?" И Бог го укори, отговаряйки му: "Мойсей, защо викаш към Мене?" (Изход 14:15)

По чуден начин, в този страшен момент Бог извършва чудо за освобождението на Израил. Внезапно ветровете така силно се раздухват, че разделят морето на две. Хората преминават през него по чудотворна пътека от суха земя. Когато, малко след това Фараонът и войската му се опитаха да ги последват, вълните се затвориха и бушуващите води ги удавиха.

"Така в онзи ден ГОСПОД спаси Израил от ръката на египтяните и Израил видя египтяните мъртви по морския бряг. Израил видя великото дело, което ГОСПОД извърши над египтяните, и народът се обоя от ГОСПОДА и повярва в ГОСПОДА и в слугата Му Мойсей." (Изход 14:30-31)

Призовавам ви да обърнете внимание на следните думи, защото те са същината на моето послание: "Израил видя великото дело, което ГОСПОД извърши над египтяните, ... Тогава Мойсей и израилевите синове пяха тази песен на ГОСПОДА" (14: 31-15:1). Когато израилтяните видяха какво се случи, те извадиха дайретата си и започнаха да пеят прекрасна песен на възхвала към Бога: "Господ ... защото е превъзвишен,... ГОСПОД е сила моя, песен моя и стана ми спасение. ... и ще Го превъзвиша. ... Кой е подобен на Теб, ГОСПОДИ, между боговете? Кой е подобен на Теб, ... страхопочитаем, че да Те възпяват, правещ чудеса?" (15:1-2, 11).

Това бе правилната песен, но Божият народ я изпя на грешното място.

Победната песен на израилтяните не беше изпята от правилната страна – когато бяха изпитвани преди да се раздели Червено море, а след това - когато видяха действието на Божията сила и след като дойде освобождението. "Тогава Мойсей и израилевите синове пяха тази песен на ГОСПОДА" (Изход 15:01)

Хората говореха по между си: "Помислете какво чудно свидетелство! Това ще се разказва на езичници и грешници по света. Те ще разберат колко могъщ е нашия Бог!: "Народите ще чуят и ще затреперят.... Тогава ще се уплашат едомските князе, трепет ще обземе моавските главатари, ще се стопят всички ханаански жители"(15:14-15).

Колко ли сигурни и силни са се почувствали Божиите хора в този момент. Те пееха за начина, по който ще бъдат почитани и уважавани от сега нататък. Като че ли казаха: "Това е едно много силно свидетелство как Бог ни изведе от абсолютно безнадеждна ситуация. Всеки ще разбере, че Господ е проявил чрез нас своята чудна сила и мощ. "

Но това свидетелство не бяха израилтяните, а единствено Бог. Господ каза: "Аз ще се прославя над Фараона и над цялата му войска ... египтяните ще познаят, че Аз съм Господ" (14:17-18). Бог направи така, че Египет да признае властта му. В същото време Израил се провалиха в своето изпитание. Само Мойсей имаше право да пее за победата от тази страна на изпитанието. Или, казано с други думи, хората пееха правилната песен от неправилната страна. Те имаха свидетелство за Божието освобождение, но не и свидетелство за доверието си в Него.

Разбирате ли? Бог копнееше да чуе от тях тази песен на вяра, когато бяха от страната на изпитанието. Всеки може да пее, когато победи. Дори и най-съмняващите се, са способни да изпълнят една весела песен след като Бог им е осигурил пробив. Но такава песен не е свидетелство за вяра.

Голямата нужда на настоящето време са християни, които са се научили да пеят песента на победата от страната на изпитанието.

Геден разполагаше с малка армия от 300 души, но извика с вяра преди битката. Как ли е копнеел Господ за човек като Геден, който да се изправи всред уплашения народ, стоящ пред Червено море и да напомни на всички за Божията вяроност към тях в миналото. Що се отнася до Господ, времето да се изправиш е, когато си в най-трудния момент. Когато всичко изглежда безнадеждно и без изход е времето, когато само Бог може да спаси и избави. Ситуацията на израилтяните пред Червено море беше измислена от Бог като упражнение за изграждане на тяхната вяра. Когато всичко върви гладко, вярата не може да бъде изпитана.

Само ако израилтяните си бяха спомнили чудесата, които Бог беше направил за тях в Египет. Само ако се бяха уповали на словото Му, Той щеше да ги вземе в ръцете си, както баща носи детето си. Само ако поне неколцина бяха започнали да пеят победната песен, която после изпяха на грешното място. Само ако някои се бяха доверили на Господ, извиквайки: "Той е моята сила! Моят Бог ще победи. Кой е подобен на Тебе, о, Господи?" Кажете ми, какво би се случило?

Те можеха да установят силна и трайна вяра в Бога - изпитана и доказана през огъня на изпитанието, която можеше да стане така непоклатима, че да ги преведе през всяка трудност на предстоящото им пътуване през пустинята. Те щяха да имат стабилна основа, върху която да градят и с течение на времето да се научат уверено да славят Бога във всички обстоятелства с вяра толкова силна, че ада да потреперва.

Но Израил не запя. Вместо това, те се разсърдиха, възроптаха и се заоплакваха. Дори обвиниха Бог, че ги е пренебрегнал и така загубиха цялата си увереност в Неговата любов и грижа към тях.

Може да попитате: "Как може някой, наранен така лошо, както е бил Израил да пее песен на освобождение?"

Някои читатели сигурно ще кажат: "Ами не е естествено да се пее в такива условия. Ние сме просто хора. Ако бяхме на мястото на Израил, щяхме да отговорим по същия начин, както направиха те. Щяхме да викаме от страх. Толкова е естествено да мислиш за семейството си, съпругата и децата, когато си изправен пред подобно изпитание."

За да няма недоразумения, нека изясня следното: нашият Бог е нежен и любящ Баща. Има време на скръб, когато да изливаме страховете си. Точно сега, голяма част от тялото Христово е погълнато от страх за бъдещето. Като пастор на църква вече повече от двадесет години, аз не вземам този въпрос с лека ръка. Често пъти се моля: "Господи, настояваш ли хората да се радват, когато са останали без работа или са загубили домовете си? Те са в отчаяние, защото страдат и не са в състояние да пеят. Не можеш ли да скъсиш този период?"

В евангелията виждаме как Господ укорява учениците Си за неверието им: "Къде е вярата ви?" Тази сцена се повтаряше доста често, но аз вярвам, че Господ не е укорявал Мойсей, когато му каза: "Защо плачеш пред мен?" По-скоро, Той не е погледнал милостиво на обидите на хората, които са намеквали, че ще позволи децата Му да бъдат погълнати от враговете си. Бог беше наранен от обвиненията им.

"При това, малките ви, за които казахте, че ще бъдат разграбени и чадата ви, които днес не познават още добро или зло, те ще влязат там, и на тях ще дам земята и те ще я владеят." (Второзаконие 1:39).

Когато сме наранени, имаме всички основания да извикаме към Господ. Когато сме в мъка трябва да се молим: "Господи, помогни!" Трябва да Му дадем цялата си болка и разочарование, защото Той иска да ни чуе. След като сме излели сърцето си пред Него, Той иска да ни повдигне с вяра, да се изправим пред изпитанието си и да обявим: "Аз сам не

мога нищо да направя. Бог е моята сила. Ето защо, няма да се страхувам. Ще бъда непоколебим и ще видя спасението от Господ."

Израил изпя песен на победа след своето освобождение и не с вяра, а с облекчение. Това не беше песен, основана на доверие, което стана ясно след три дни, когато, изправени пред следващото си изпитание се върнаха към старите си пътища на съмнение и страх.

Възлюбени, ние имаме един нежен и любящ Баща, който е чувствителен към нашите моменти на слабост. Дори Исус се просълзи в часа, когато беше изпитан и затова много добре разбира нашата болка. И, Той е изпратил Святия Дух, за да ни утеши, говорейки надежда и мир на душите ни.

Светът очаква от нас песен, когато ни е най-трудно.

"При реките на Вавилон, там седяхме и плачехме, когато си спомняхме Сион. На върбите сред него окачихме арфите си. Защото там тези, които ни плениха, поискаха от нас думи на песен; и които ни притесняваха — веселие, казвайки: Попейте ни от сионските песни! Как да пеем ГОСПОДНА песен в чужда земя? "(Псалм 137:1-4)

Този псалм описва пленяването на Израил от вавилонците, когато Божия народ е изгубил всичко, включително и земята си. Точно тогава, техните завоеватели са поискали да чуют прочутите песни на победа на израилтяните: "Пейте ни! Изсвирете ни онези добре познати песни за великата победа, които посвещавате на вашия Бог. Изпейте ги на нас."

Възлюбени, светът продължава да очаква песен на победа от Божия народ. Това е едно предизвикателство към нас, защото всъщност искат да узнаят следното: "Как ще реагираш в настоящата криза? Чули сме, че Бог е верен и могъщ, а точно сега ти си в много труден момент. Ще продължиш ли да пееш? Имаш ли доверие на своя Бог в такива моменти? Преди да попаднеш в тази ситуация пееше за верността Му. Това една лъжа ли беше? Защо сега не пееш? Нима твоят Бог се промени? Това, което пеехте измислици ли бяха? Вашите песни на освобождение просто детска фантазия ли бяха? Ще издържи ли вярата ви, когато дойдат трудни времена?"

Не вярвам, че това очакване е само с цел насмешка. Вярвам, че вавилонците искаха да чуют свидетелство, защото собствената им религия ги беше оставила празни, сухи и безнадеждни. Знаем от Божието Слово, че няма мир за грешните, а светът иска мир също като нас.

Наскоро, корицата на едно списание тръбеше следното: "Ню Йорк - купон всяка вечер!" И наистина, вечерите в края на седмицата беше много трудно да се придвижиш по Таймс Скуеър поради огромните тълпи от хора, дошли да купонясват. И в късните часове на нощта-два или три, започваха крясъците. Отчаяни викове отекваха по улиците, разкривайки истинската същност на тези купони - болката. Звукът е натрапчив и непогрешим – стенанието на човешката душа поради празнотата и безнадеждността.

Вярвам, четейки този псалм, че вавилонците са били отчаяни по същия начин. Те бяха чули за Бога на Израил, този Бог, Който извършвал чудеса, Който се грижел за своя народ, Който

бил крепост на сигурност за тях. Похитителите искали това истинско свидетелство за себе си. Почти чувам техния вопъл: "Моля ви, изпейте ни щастливите песни, които пеехте в Сион. Покажете ни такъв Бог, Който има власт да дава надежда в трудни времена. Ако това е вашия Бог, защо плачете сега? Къде са ви мира и радостта? Къде е Неговата сила във вас? "

Вавилонците имаха нужда да видят Божиите хора да пеят песен на победа точно по време на най-непрогледната им нощ. Те копнееха да видят свидетелство, което говори за мир на сърцето, независимо от обстоятелствата. Представям си ги как казват: "Може да ни покажете чудо, но това няма да ни впечатли. Не ни интересува дали куци прохождат или слепи проглеждат. Искаме само да видим хора, чийто Бог е източник на мир, когато всичко отива на зло. Това е чудото, от което се нуждаем."

"Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповава." (Исаия 26:3). Възлюбени, това е същото чудо, същото свръхестествено проявление, което светът иска да види и сега.

Пленените израилтяни бяха жалко свидетелство за Божията вярност.

Окованите с вериги израилтяни във Вавилон отказаха да пеят. Очевидно не бяха научили нищо от своите опитности. Всяко изпитание, през което бяха преминали беше напразно. Бяха пропилены всички предупреждения, пророчества и послания на надежда от Господ.

Поради тази причина вавилонците са си тръгнали обезсърчени. Сигурно са си казали: "Тези израилтяни не са по-различни от нас. Трябваше да имат всемогъщ Бог, но очевидно Той не е способен да им даде радост в трудни времена. Каква полза да търсим този Бог? Просто няма надежда на земята. Когато дойдат трудни времена, тези израилтяни изпадат в отчаяние, както и ние."

Възлюбени, този свят не се впечатлява от велики проповеди и църковни програми. Дори и изцеленията имат слабо въздействие, тъй като са виждали толкова „чудеса на медицината“, измислени в днешно време. Те са видели байпаса, присаждането на крайници, трансплантация на сърца, очи, черен дроб, бели дробове - изцеления, които всъщност Божията мъдрост е направила възможни.

Това, което светът е гладен да види е християнин, който е дълбоко изпитан, който е в беда, който е стигнал задънена улица и въпреки това продължава да пее. Този християнин се радва, доверявайки се на своя Бог. Той не се оплаква от ситуацията си, напротив, той пее за Божията вярност. Той не се доверява на хората, нито на обстоятелствата, но на Бог.

Това е чудото, което ще спечели изгубените: чудото на истинския мир в трудни времена. Защо? Защото светските и грешни хора също се намират в трудно положение и искат надежда.

Нашите съмнения трябва да бъдат смъртоносно издухани, докато сме от изпитваната страна, в противен случай ще се затвърдим като мърморковци.

Песни на победа, изпети след нея не са истински песни на вяра. Защо? Защото нашите съмнения не са смъртоносно издухани чрез нашата опитност. Разбирате ли, когато преживеем победно освобождение, имаме временен прилив на благодарност. Радостта идва естествено, защото нашия Бог милостиво е подействал, независимо от съмненията ни. И тогава, какво се случва с нашите съмнения? Те само са потопени по-дълбоко в сърцето ни.

Скъпи светия, факт е, че Бог е този, Който те е довел до настоящата ситуация. Ти си заобиколен от всички страни и сякаш врагът приближава. Както Мойсей, може би си казваш: "Господи, Ти си ме водил вярно през целия ми живот, но не разбирам това, което ми се случва сега. Бъдещето изглежда толкова мрачно."

В момента живеем времена на такъв хаос, какъвто светът никога досега не е виждал. И Сатана използва страха, за да измъчва хората. В самия разгар на тези времена, нашият Господ призовава народа Си, казвайки: "Как ще се справите с това? Ще повярвате ли на Моите обещания, независимо от всичко, което се случва около вас? Ще Ми се доверите ли, независимо от най-дълбоките си страхове? "

За да направим това, трябва да нагласим умовете си спрямо Господ. "Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповава" (Исая 26:3). Нашата воля също трябва да бъде включена. Без значение колко невероятно трудна става ситуацията ни, нещо от вярата ни трябва да се надигне в нас и да каже: "Не, дявол. Не, свят. Ще се доверя на Този, Който винаги е бил верен и ме е освобождавал."

Там е, където идва съвършеният мир, снабден от самия Господ, Който е доволен от нашето доверие в Него. Тогава, когато навсякъде цари хаос, нашият живот чрез радостта си ще предаде едно силно послание. Той ни е дал песен, която да пеем на света: "Господ е верен. Той превежда своите хора през трудностите!"

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2009 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Right Song, Wrong Side](#) / [Правилната песен на грешното място](#)